

PhDr. ALEXANDER IVANOV

* 25. 8. 1897, † 26. 12. 1962

Dr. Ivanov byl jedním z prvních průkopníků užité psychologie práce v Československu. Již v letech třicátých jej nacházíme jako pracovníka Ústředního psychotechnického ústavu v Praze. Je jedním ze spoluautorů dnes již historické, v mnohém ohledu však dosud v naší literatuře nepřekonané Encyklopedie výkonnosti, do které přispěl článkem o psychologické analýze povolání.

V předvečer války se habilitoval pro plánovanou ukrajinskou universitu, k realizaci docentury však již nedošlo. Za války byl pronásledován nacisty a musel opustit Prahu. Avšak věnoval se dále užité psychologii ve Vítkovických železárnách, kde řada spolupracovníků po válce vzpomínala na to, jak šířil víru ve vítězství spojeneckých armád. V revolučních dnech r. 1945 se aktivně zúčastnil odzbrojování nacistických armádních jednotek v Košicích.

Nejvýznamnější úsek odborné dráhy dr. A. Ivanova započal v letech 1946, kdy byl jmenován vedoucím oddělení bezpečnosti práce v tehdejší Ústavě lidské práce. V této funkci se jeho průkopnický duch uplatnil nejvíce. Houževnatě a přes překážky prosazoval zvláště uplatnění psychologie v této oblasti. Založil a byl prvním redaktorem čtvrtletníku *Bezpečnost a hygiena práce*. Mnohé z jeho koncepcí o nutnosti vědeckého řešení otázek bezpečnosti práce u nás našly své uskutečnění v r. 1951 založením Výzkumného ústavu bezpečnosti práce ROH, kde vedl psychologické oddělení do svého odchodu mimo činnou službu.

Kromě vybudování psychologické laboratoře ve VÚBP podle nejmodernějších zásad, přispěl dr. A. Ivanov k psychologické literatuře v bezpečnosti práce řadou článků, aktivně se účastnil akcí Čs. psychologické společnosti a konferencí o bezpečnosti práce. Vychoval řadu mladých psychologů, kterým zanechal odkaz příkladného zaujetí pro věc psychologie a neúnavné houževnatosti. Památku zesnulého přítele nejlépe uctíme prací na započatém díle.

Z. Bureš

ZA PŘÍTELEM JIŘÍM TICHÝM

Tvoříme příliš úzký pracovní kruh, než aby nás nezasáhla osobní tragédie kteréhokoliv z nás. Jsme většinou příliš mladí, než aby zpráva o úmrtí někoho z našeho středu nás nenaplnila úděsem a lítostí nad dílem ztroskotaným v samém začátku.

Dne 25. 12. m. r. zemřel tragicky Jiří Tichý.

Přišel mezi nás na filozofickou fakultu v roce 1950 a třebaže byl z nás nejmladší (nar. 1932), přijali jsme ho a vždy respektovali jako vedoucího našeho malého kroužku. Rodilý Pražan imponoval nám svým klidem, rozvahou a jakousi charakterovou aristokratičností.

Brzy po dokončení studií odešel jako klinický psycholog na psychiatrické oddělení liberecké nemocnice. Stýkali jsme se opět čas od času na pracovních schůzkách psychologické komise Purkyňovy společnosti, jichž byl mlčenlivým, ale pozorným účastníkem. Jeho skromnost a přílišná autokritičnost mu nedovolovaly zasahovat do debat, jako mu nedovolily publikovat v obavě z nedozrálosti práce.

V posledních letech jsme měli pocit, že se nám stále víc vzdaluje. Stále častěji chyběl na našich schůzkách. Náhle se vzdálenost stala nepřekonatelnou. Zůstane však trvale s námi.

J. Mrkvička